

Sygn. akt IV P 28/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2017r.

Sąd Rejonowy w Sandomierzu IV Wydział Pracy w składzie:

Przewodnicząca: SSR Anna Baran

Protokolant: staż. Anna Ostrowska

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2017r. w Sandomierzu

sprawy z powództwa S. B.

przeciwko Grupa Azoty Kopalnie i Zakłady (...) S.A. w G. oraz Skarbowi Państwa - Ministrowi (...) i Finansów w W.

o zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego Grupa Azoty Kopalnie i Zakłady (...) S.A. w G. na rzecz powoda S. B. kwotę 18 303,82 zł (osiemnaście tysięcy trzysta trzy złote osiemdziesiąt dwa grosze) tytułem podwyższenia rat renty wyrównawczej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia liczonymi od dnia 22 marca 2017r. do dnia zapłaty.

II. oddala dalej idące powództwo przeciwko pozwanemu Grupie Azoty Kopalnie i Zakłady (...) S.A. w G..

III. oddala w całości powództwo przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi (...) i Finansów w W..

IV. zasądza od pozwanego Grupa Azoty Kopalnie i Zakłady (...) S.A. w G. na rzecz powoda S. B. kwotę 2 430,00 zł (dwa tysiące czterysta trzydzieści złotych 00/100) tytułem kosztów procesu.

V. nie obciąża powoda kosztami procesu od oddalonego powództwa przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi (...) i Finansów w W..

VI. nakazuje ściągnąć od pozwanego Grupa Azoty Kopalnie i Zakłady (...) S.A. w G. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Sandomierzu kwotę 916,00 zł (dziewięćset szesnaście złotych 00/100) tytułem opłaty od pozwu od uwzględnionej części powództwa.

Sygn. akt IV P 28/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 listopada 2017r.

Powód S. B. w pozwie przeciwko Grupie Azoty Kopalnie i Zakłady (...) S.A. w G. wniesionym do Sądu Rejonowego w Sandomierzu w dniu 2 lutego 2017r. po ostatecznej modyfikacji powództwa domagał się zasądzenia: kwoty 8 810,62 zł netto tytułem podwyższenia raty renty wyrównawczej, kwoty 10 952,00 zł brutto jako odpowiadającej wartości rynkowej 160 akcji oraz kwot: 320 zł i 448 zł brutto tytułem należnej dywidendy za 160 akcji za rok 2014 i 2015.

Na uzasadnienie swojego żądania powód podniósł, że był pracownikiem pozwanego zakładu pracy zaś jego stosunek pracy rozwiązał się z dniem 12 lutego 2016r. w związku z wypadkiem przy pracy jakiemu uległ w 2004r. Powód jako pracownik pozwanego zakładu pracy był uprawniony do nieodpłatnego nabycia akcji przedsiębiorstwa w trybie ustawy

z dnia 30 sierpnia 1996r. o komercjalizacji i niektórych uprawnieniach pracowników. Skarb Państwa zbył pierwsze akcje w dniu 21 listopada 2013r. i staż pracy powoda na tę datę, gdyby nadal kontynuował zatrudnienie wynosiłby powyżej 15 lat. Taki staż pracy uzasadniałby zaliczenie powoda do grupy 7 uprawnionych pracowników i skutkowało przyznaniem prawa do nieodpłatnego nabycia 252 akcji. Powodowi natomiast zaliczono staż pracy do daty ustania stosunku pracy tj. ponad prac, co skutkowało jego zaliczeniem do grupy czwartej uprawnionych pracowników z czym wiązało się prawo do nieodpłatnego nabycia 92 akcji. Liczba 160 akcji stanowi różnicę między liczbą akcji faktycznie nabytych przez powoda w trybie powołanej ustawy tj. 92 oraz liczbą akcji jakie nabyłby, gdyby nadal kontynuował zatrudnienie w pozwanym zakładzie pracy tj. 252 akcji. Nominalna wartość jednej akcji opiewa na kwotę 10 zł. W dalszej części uzasadnienia powód podniósł, że domaga się różnicy między wysokością dywidendy za 2014 i 2015 roku wynikającej z posiadania 92 akcji a wysokością dywidendy, jaką otrzymałby, gdyby posiadał 252 akcje Spółki. Powód podniósł również, że jako pracownik pozwanej Spółki w listopadzie 2016r. nabyłby prawo do nagrody jubileuszowej za 25 lat, co uzasadnia wystąpienie z żądaniem podwyższenia raty renty wyrównawczej za listopada 2016r. o kwotę należnej nagrody jubileuszowej. (pozew k. 1

Pozwana Grupa Azoty Kopalnie i Zakłady (...) S.A. w G. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Pozwana odnośnie żądania zasądzenia kwoty 10 952,00 zł jako odpowiadającej wartości rynkowej 160 akcji podniosła zarzut braku legitymacji procesowej biernej. Pozwana podniosła, że właścicielem 15% akcji Spółki przeznaczonej do nieodpłatnego nabycia przez uprawnionych pracowników był Skarb Państwa i to ten podmiot; nie zaś Spółka może zbyć akcje uprawnionym pracownikom. Pozwana z ostrożności procesowej podniosła nadto, że staż pracy powoda został naliczony w sposób prawidłowy, albowiem brak jest podstaw do zaliczenia do zakładu stażu pracy, okresu po rozwiązaniu stosunku pracy z powodem. Podstawy do tego nie stanowi wyrok SO w Kielcach w sprawie o sygn.. akt V P 17/09, którym ustalono na przyszłość odpowiedzialność Spółki za skutki wypadku. Ustalenie odpowiedzialności na przyszłość oznacza, że Spółka może ponieść odpowiedzialność za powstałe szkody w przypadku ujawnienia się w przyszłości negatywnych skutków wynikających z wypadku rzutujących na stan zdrowia powoda. W odniesieniu do kolejnych żądań zgłoszonych w pozwie, pozwana podniosła, że dywidenda za 2014 rok została wypłacona w wysokości odpowiedniej do liczby akcji przysługujących powodowi natomiast powód nie nabył prawa do dywidendy za 2015r., albowiem zbył akcje w dniu 11 stycznia 2016r. i na dzień 5 lipca 2016r. nie legitymował się statusem akcjonariusza. Jeżeli natomiast chodzi o nagrodę jubileuszową, to jest to świadczenie uzależnione od przepracowania określonego okresu zaś powód nie nabył prawa do nagrody jubileuszowej za 25 lat pracy, albowiem jego staż pracy na datę rozwiązania stosunku pracy wynosi 14 lat 2 miesiące i 21 dni. (odpowiedź na pozew k. 29-31)

Sąd Rejonowy w Sandomierzu postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2017r. wezwał do udziału w sprawie Skarb Państwa - Ministra (...) i Finansów. (k.122)

Pozwany Skarb Państwa - Minister (...) i Finansów w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Pozwany podniósł, że powód prawidłowo określił stronę pozwaną, albowiem przedmiotem pozwu jest określenie podstawy i wymiaru nagrody jubileuszowej oraz zaniżona ilość nieodpłatnych akcji przydzielonych powodowi w związku z realizacją procedury nieodpłatnego zbycia akcji w trybie ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji oraz rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy zaś podmiotem, który wykonywał czynności związane z naliczeniem stażu pracy jest Spółka. (k. 136-137)

W sprawie tej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód S. B. w pozwanym zakładzie był zatrudniony od 15 października 1997r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy kolejno na stanowiskach: specjalisty ds. gospodarki cysternami w okresie od 15 października 1997r. do 13 kwietnia 1998r., inspektora ds. eksploatacji i utrzymania taboru kolejowego od 14 kwietnia 1998r. do 31 grudnia 1999r., starszego inspektora ds. eksploatacji i utrzymania taboru kolejowego od dnia 14 kwietnia 1998r. do dnia 31 grudnia 1999r. oraz kierownika Oddziału Eksploatacji Bocznicy w okresie od 1 czerwca 2000r. do 12 lutego 2006r. Ostatnie stanowisko pracy powoda był zaliczane do stanowisk kierowniczych

w zakładzie pracy zaś oddział, którym kierował był usytuowany w strukturze Zakładu Usług (...). Zgodnie ze szczegółowym zakresem obowiązków do obowiązków powoda należało: organizacja pracy w podległej komórce dla potrzeb wynikających z jej podstawowych zadań na poziomie nowoczesnej techniki tj. obsługa bocznic kolejowych, utrzymanie taboru kolejowego, bocznicy klejowej, sprzętu, urządzeń i obiektów Oddziału, prowadzenie racjonalnej gospodarki materiałowej oraz optymalne wykorzystanie posiadanego potencjału technicznego i kadrowego, racjonalne gospodarowanie materiałami i mediami energetycznymi, zabezpieczenie prawidłowego przygotowania i prowadzenie obsługi bocznic kolejowych w zakresie przewozów stacyjnych, zabezpieczenia mienia i porządku na terenie podległej komórki w zakładzie, bezpośrednie nadzorowanie czynności związanych z utrzymaniem taboru trakcyjnego, zabezpieczenie mienia i porządku na termie podległej komórki i w zakładzie, nadzorowanie i systematyczne kontrolowanie realizacji zadań w podległej komórce organizacyjnej, zapewnienie wykonywania zarządzeń i poleceń wydanych przez organa nadzoru nad warunkami pracy, współpraca z (...), P., (...) w sprawach przewozowych taboru kolejowego, szkoleniowych i badan specjalistycznych pracowników posiadających uprawnienia kolejowe, pełnienie obowiązków zastępcy kierownika zakładu usług kolejarskich. Bezpośrednim przełożonym powoda był kierownik zakładu usług (...).

Powód lubił swoją pracę, to była jego pasja, był zadowolony z warunków zatrudnienia; w szczególności zaś wysokości wynagrodzenia. Powód czuł się doceniany w pracy, albowiem szybko awansował i był przygotowywany do tego, aby w przyszłości objąć stanowisko kierownika Zakładu Usług (...). Powód legitymował się wykształceniem wyższym; ukończył studia na kierunku ekonomia w zakresie ekonomia i organizacja transportu oraz na kierunku zarządzanie i marketing w zakresie zarządzanie finansami w podmiotach gospodarczych na Uniwersytecie (...) Wydział (...) i Łączności. Powód wiązał swoją przyszłość zawodową z zatrudnieniem w pozwanym zakładzie, nie myślał o dobrowolnym odejściu z pracy, albowiem zatrudnienie u pozwanego umożliwiło mu wykorzystanie wiedzy ze studiów, zdobycie nowych doświadczeń zawodowych jak też zamieszkanie w rodzinnym mieście. Powód swoje ostatnie stanowisko pracy objął po P. G.. Ten pracownik został ponownie zatrudniony na tym stanowisku pracy w okresie nieobecności powoda wynikającej z niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy. Następcą tego pracownika na tym stanowisku pracy został L. G., który wcześniej był podwładnym powoda i świadczył pracę na stanowisku mistrza.

Powód w dniu 24 maja 2004r. uległ wypadkowi przy pracy. W dacie wypadku powód miał 33 lat. Stosunek pracy powoda rozwiązał się z dniem 12 lutego 2006r. w trybie art. 53§1 lit. b Kodeksu pracy. Powód w następstwie wypadku został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy i przyznano mu z tego tytułu rentę. Natomiast wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 4 lipca 2011r. w sprawie sygn. akt V P 17/09 zasądzono od poprzednika prawnego pozwanego zakładu pracy tj. Kopalni i Zakładów (...) S.A. w G. na rzecz powoda kwotę: 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lutego 2010r. do dnia zapłaty, kwotę 97.791,00 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2009r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.000 zł tytułem renty płatnej do dnia 10 każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami na wypadek uchybienia terminowi płatności począwszy od lipca 2011r. Przedmiotowym orzeczeniem ustalono również odpowiedzialność pozwanej na przyszłość za skutki wypadku zaś jako podstawę jej odpowiedzialności przyjęto art. 435 k.c.

Powód przed dniem 30 czerwca 2004r. złożył pisemne oświadczenie o zamiarze nieodpłatnego nabycia akcji pozwanej, zgodnie z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996r. o komercjalizacji i niektórych uprawnieniach pracowników. Powód ze względu na swój rzeczywisty staż pracy został zaliczony do grupy czwartej uprawnionych pracowników, z czym wiązało się nieodpłatne nabycie 92 akcji pozwanej Spółki. Powód złożył reklamację i żądał zaliczenia do grupy pracowników właściwej ze względu na staż pracy z uwzględnieniem okresu po wypadku tj. w grupie od 15 do 18 lat pracy, ale jego reklamacja nie została uwzględniona. Liczba akcji przysługujących pracownikom zaliczonych do grupy siódmej, których staż pracy wynosił od 15 do 18 lat, wynosiła 252 akcje z różnica 160 akcji na niekorzyść powoda. Powód w dniu 11 stycznia 2016r. zbył nabyte akcje na rzecz Spółki Grupa (...) S.A. Skarb Państwa dokonał zbycia pierwszych akcji na zasadach ogólnych w dniu 21 listopada 2013r. Transakcja obejmowała akcje nabyte przez powoda w trybie ustawy o komercjalizacji i niektórych uprawnieniach pracowników w liczbie 92 jak też akcje, które nabył w drodze dziedziczenia. Z kolei w dniu 24 czerwca 2015r. Walne Zgromadzenie pozwanej Spółki podjęło

uchwałę o wypłacie dywidendy z zysku za rok 2014 w wysokości 2,00 zł brutto na jedną akcję. Prawo do otrzymania dywidendy przyznano akcjonariuszom, którzy posiadali akcje Spółki na dzień 24 czerwca 2015r. Z kolei uchwałę nr 5 Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia z dnia 28 czerwca 2016r. podjęto uchwałę o wypłacie dywidendy z zysku za 2015r. w wysokości 2,80 zł na jedną akcję. Jako dzień dywidendy według którego ustala się listę akcjonariuszy uprawnionych do dywidendy za rok obrotowy 2015r. przyjęto dzień 5 lipca 2016r. zaś jako dzień wypłaty dywidendy dzień 29 lipca 2016r.

W pozwanej Spółce obowiązuje zakładowy układ zbiorowy pracy, który jako jedno ze świadczeń wynikających z zatrudnienia przewiduje nagrodę jubileuszową za długoletnią pracę. Zgodnie z §1 załącznika nr 11 do zakładowego układu zbiorowego pracy za długoletnią pracę przysługują pracownikom nagrody jubileuszowe w wysokości 150% podstawy wymiaru za 25 lat pracy. Zgodnie z §2 do okresu pracy, od którego zależy uprawnienie do nagrody jubileuszowej zalicza się okresy zatrudnienia w przedsiębiorstwie, w uspołecznionych zakładach pracy oraz okresy w indywidualnym gospodarstwie rolnym na zasadach określonych obowiązującymi przepisami. (ust. 1) Do okresów uprawniających do nagrody jubileuszowej wlicza się ponadto: okresy odbywania czynnej służby wojskowej, okres nauki przewidziany programem, o ile w tym okresie uczący się nie pozostawał w zatrudnieniu w przypadku inżyniera górniczego, inżyniera miernika, inżyniera geologa, inżyniera wiertnika, technika miernika, technika geologa, technika wiertnika, technika górniczego oraz absolwenta zasadniczej szkoły górniczej, okres 1,66 roku pracy w przedsiębiorstwie za każdy rok przynależności do drużyn ratownictwa górniczego. W myśl §4 podstawę ustalenia wymiaru nagrody jubileuszowej stanowi: za okres zatrudnienia w przedsiębiorstwie wskaźnik 1,0 miesięcznego wynagrodzenia obliczonego wg zasad stosowanych przy obliczaniu ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, za okresy zatrudnienia w poprzednich zakładach pracy wskaźnik 0,3 miesięcznego wynagrodzenia obliczonego według zasad zawartych w pkt. a. Powód nabyłby prawo do nagrody jubileuszowej za 25 lat pracy z dniem 23 listopada 2016r. Jego zakładowy staż pracy na tę datę wynosił 19 lat, 1 miesiąc i 8 dni natomiast staż pracy pozazakładowy 5 lat, 10 miesięcy i 22 dni.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

umów o pracę i angaży, zakresu obowiązku i świadectwa pracy powoda w jego aktach osobowych, umów o pracy, angaży i zakresu obowiązku M. U. i L. G. w aktach osobowych pracowników, oferty sprzedaży akcji k. 5, informacji o wypłacie dywidendy za 2014 i 2015r. k. 6-7, uchwały nr 5 zwyczajnego walnego zgromadzenia pozwanej z dnia 28.06.2016r. k.45-47, wyroku i uzasadnienia SO w Kielcach w sprawie o sygn. V P 17/07 k. 51-72, informacji o wysokości nagrody jubileuszowej dla powoda wyliczonej na podstawie zarobków L. G. oraz M. U. k. 129-132, odpisów wyroków w sprawie IV P 14/10 SR w Staszowie oraz SO w Kielcach o sygn. akt V P k.132-135, listy osób uprawnionych do nabycia akcji k. 176, zeznań powoda k. 183-184.

W sprawie tej Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 907 § 2 k.c. jeżeli obowiązek płacenia renty wynika z ustawy, każda ze stron w razie zmiany stosunków może żądać zmiany wysokości lub czasu trwania renty, chociażby wysokość renty i czas jej trwania były ustalone w orzeczeniu sądowym. Podkreślić należy, że za zmianę stosunków w rozumieniu powołanego przepisu uznaje się również upływ okresu, po którym pracownik nabyłby prawo do nagrody jubileuszowej. Można zatem na podstawie art. 907 § 2 k.c. żądać podwyższenia jednej raty renty uzupełniającej ustalonej wyrokiem sądowym, jeżeli nastąpiła zmiana stosunków polegająca na upływie okresu, po którym pracownik nabyłby prawo do nagrody jubileuszowej. (OSN z dnia 3 sierpnia 2011 r., I PK 36/11, (...) Lex) Za zmianę stosunków w rozumieniu powołanego przepisu należy również uznać utratę możliwości nieodpłatnego nabycia akcji w ilości uzależnionej od okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, którym pracownik legitymowałby się, gdyby nie doszło do rozwiązania stosunku pracy w następstwie wypadku przy pracy. Uznanie tego rodzaju okoliczności jako zmiany stosunków w rozumieniu art. 907§2 k.c. wynika z tego, że przepis art. 435 § 1 k.c., który stanowił podstawę odpowiedzialności pozwanej Spółki za skutki wypadku, ustanawia odpowiedzialność prowadzącego na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną przez ruch tego przedsiębiorstwa lub zakładu. Na podstawie tego przepisu, utrata przez poszkodowanego zdolności do zarabkowania,

wywołana wypadkiem przy pracy, spowodowała skutek w postaci odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej za szkodę na osobie powoda. Szkada na osobie podlega natomiast naprawieniu na zasadach określonych w art. 444 § 2 k.p.c. przez przyznanie poszkodowanemu odpowiedniej renty lub art. 447 k.p.c. przez przyznanie mu - zastępującego tę rentę - jednorazowego odszkodowania. W niniejszej sprawie podstawę przyznania powodowi renty wyrównawczej stanowił art. 444 § 2 k.c., zgodnie z którym świadczenie to przysługuje między innymi wówczas, gdy poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej. Przepis ten nie określa zakresu szkody podlegającej naprawieniu, natomiast kwestię tę reguluje art. 361 § 2 k.c., ustanawiający zasadę pełnego odszkodowania. Stosownie do tego przepisu, naprawienie szkody (w granicach normalnego następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika) obejmuje straty, które poszkodowany poniósł (damnum emergens) oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (lucrum cessans). O ile zatem przesłanką przyznania renty na podstawie art. 444 § 2 k.c. jest utrata przez poszkodowanego zdolności do zarabkowania (osiągania zarobków), to w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. szkodą podlegającą naprawieniu w ramach tego świadczenia jest, w przypadku utraconych korzyści (lucrum cessans), każda - a nie tylko spełniająca funkcję środków utrzymania - korzyść, której poszkodowany nie uzyskał z tej przyczyny, że utracił zdolność do pracy zarobkowej, a którą by osiągnął, gdyby działalność zarobkową kontynuował. Szkodą tą jest zatem wszystko to, co nie weszło do majątku poszkodowanego na skutek zdarzenia wyrządzającego szkodę, a inaczej mówiąc - to, co weszłoby do majątku poszkodowanego, gdyby zdarzenie wyrządzające szkodę nie nastąpiło (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2002 r., I CKN 132/01, LEX nr 53144). Skoro więc w następstwie wypadku przy pracy, któremu powód uległ w pozwanej Spółce, doszło do rozwiązania łączącego strony stosunku pracy, to różnica między pakietem akcji, do którego powód nabyłby prawo, gdyby nadal pracował w pozwanej a ilością akcji przysługujących powodowi z tytułu faktycznego okresu zatrudnienia u tego pracodawcy, stanowi utraconą przez powoda korzyść podlegającą naprawieniu w ramach pobieranej renty wyrównawczej przez jej jednorazowe podwyższenie wskutek zmiany stosunków. (OSN z dnia 9 lipca 2014r., I PK 15/14, (...) Lex)

Nie ulega wątpliwości, że sytuacja prawna powoda jeżeli chodzi o uprawnienie do nieodpłatnego nabycia pakietu akcji kształtowałaby się odmiennie przy zaliczeniu do jego zakładowego stażu pracy również okresu od rozwiązania stosunku pracy tj. 12 lutego 2006r. do daty zbycia przez Skarb Państwa pierwszych akcji na zasadach ogólnych tj. do dnia 21 listopada 2013r. Staż pracy powoda przy uwzględnieniu wyłącznie okresu faktycznego zatrudnienia w pozwanym zakładzie pracy na dzień 21 listopada 2013r. wynosił 8 lat, 3 miesiące i 29 dni natomiast przy zaliczeniu okresu po tej dacie ów staż pracy wynosiłby 16 lat, 1 miesiąc i 7 dni. Zróżnicowanie stażu pracy znajdowało bezpośrednie przełożenie na uprawnienie powoda do nabycia pakietu bezpłatnych akcji, albowiem uprawnieni pracownicy nabywali nieodpłatnie akcje w grupach wyodrębnionych ze względu na okres zatrudnienia pracowników w komercjalizowanym przedsiębiorstwie państwowym i w spółce powstałej w wyniku komercjalizacji tego przedsiębiorstwa państwowego. Powód został zaliczony do czwartej grupy pracowników i nabył prawo do 92 akcji natomiast w razie kontynuacji zatrudnienia w pozwanej Spółce, przynajmniej do daty zbycia pierwszych akcji na zasadach ogólnych, podlegałyby wliczeniu do siódmej grupy pracowników i nabyłby prawo do 252 akcji. To samo dotyczy nagrody jubileuszowej za 25 lat pracy, albowiem jest oczywistym, że powód - w razie kontynuacji zatrudnienia w pozwanym zakładzie pracy - nabyłby prawo również i do tego świadczenia, wobec spełnienia przesłanek przewidzianych w zakładowym układzie zbiorowym pracy. Podkreślić przy tym należy, że przesłanką nabycia prawa do tego świadczenia jest tylko jedna i stanowi ją legitymowanie się odpowiednim stażem pracy. Ten zaś odpowiedni staż pracy powód - w razie kontynuowania zatrudnienia w pozwanej Spółce - osiągnąłby z dniem 23 listopada 2016r., co wynika z wyliczeń przedłożonych przez stronę pozwaną. Zaznaczyć należy, że strona pozwana w żadne sposób nie zanegowała okoliczności, że powód kontynuowałby zatrudnienie w pozwanej Spółce gdyby nie uległ wypadkowi przy pracy, albowiem nie zanegowała twierdzeń powoda i nie wskazała żadnych dowodów wykluczających taką możliwość. W świetle zaś zeznań powoda uznać należy, że jego twierdzenia o związaniu swojej przyszłości zawodowej z zatrudnieniem w pozwanej Spółce w pełni zasługują na podzielenie, albowiem analiza okoliczności związanych z nawiązaniem stosunku pracy przez powoda i z przebiegiem jego kariery zawodowej prowadzi do wniosku, że praca w tym zakładzie miała charakter docelowy; nie zaś przejściowy. Powód jak wynika z treści jego podania był mocno zainteresowany podjęciem pracy w pozwanej Spółce, albowiem zatrudnienie w tym zakładzie wiązało się z konkretnymi korzyściami. Powód mógł w praktyce wykorzystać swoją wiedzę, którą nabył na studiach o kierunku

adekwatnym do profilu działalności pozwanego zakładu pracy, rozszerzyć i zdobyć nowe doświadczenia zawodowe i wreszcie wrócić do rodzinnego miasta. Nie można również uznać za gołosłowne twierdzeń powoda, że w pracy czuł się dobrze, że był doceniany przez przełożonych, albowiem te twierdzenia znajdują potwierdzenie w przebiegu jego kariery zawodowej. Powód bardzo szybko awansował, albowiem po niespełna 2 latach zatrudnienia objął stanowisko kierownicze i było przynajmniej wysoce prawdopodobne, że będzie dalej awansował zaś w przyszłości obejmie stanowisko swojego bezpośredniego przełożonego. Powód nie miał zatem żadnego racjonalnego powodu, aby poszukiwać nowej pracy, albowiem warunki jego zatrudnienia - w obiektywnej ocenie - były atrakcyjne; zwłaszcza że dotyczyły one młodego człowieka, albowiem powód w dacie objęcia pierwszego stanowiska kierowniczego liczył sobie niespełna 29 lat. W świetle tych okoliczności nie może - w ocenie Sądu - być wątpliwości, że powód nadal kontynuowałby zatrudnienie w pozwanej Spółce, albowiem byłoby to dla niego po prostu korzystne, gdyby nie wypadek przy pracy i będąca jego konsekwencją utrata zdolności do pracy. Jest zaś niewątpliwym, że wypadek przy pracy zmienił na niekorzyść sytuację powoda jako pracownika, albowiem w swych konsekwencjach doprowadził do rozwiązania jego stosunku pracy w trybie art. 53§1 lit. b Kodeksu pracy. Niewątpliwie zaś gdyby do owego wypadku nie doszło, to powód będąc w dalszym ciągu zatrudniony w pozwanej Spółce, otrzymywałby wszystkie świadczenia należne pracownikom m.in. nagrodę jubileuszową oraz nabywałby wszelkie uprawnienia należne pracownikom w wielkości i wysokości odpowiadających jego stażowi pracy.

W tym zaś stanie rzeczy żądanie powoda podwyższenia raty renty wyrównawczej o równowartość 160 akcji, nagrodę jubileuszową za 25 lat pracy oraz różnicę między wartością dywidendy za 92 akcje oraz dywidendy za 252 akcje za 2014 i 2015 rok - co do zasady - zasługuje na uwzględnienie. nabył prawo bo spełnił

Wskazać tutaj należy, że w niniejszej sprawie wysokość świadczeń z tytułu równowartość 160 akcji różnicy oraz różnicę między wartością dywidendy za 92 akcje oraz dywidendy za 252 akcje za 2014 i 2015 rok co do zasady nie była sporna między stronami. Kwota równowartości za 160 akcji pozwanej Spółki określona przez powoda w pozwie i kwota wyliczona przez pozwaną były identyczne, albowiem obie strony ustaliły jej wartość na kwotę 10 952,00 zł brutto; czyli 8 871,12 zł netto. Nie budzi również wątpliwości kwestia wyliczenia dywidendy od 160 akcji za 2014 i 2015 rok, albowiem określenie tej wysokości wymaga przeprowadzenia prostej operacji matematycznej tj. przemnożenia tej liczby akcji przez ustaloną wysokość brutto za jedną akcję. Przypomnieć należy, że wysokość dywidendy z zysku za 2014 rok została ustalona na kwotę 2 zł brutto za jedną akcję zaś za 2015 rok na kwotę 2,80 zł brutto za jedną akcję. Należność z tytułu dywidendy za te lata w kwotach brutto wynosi odpowiednio: 320 zł brutto oraz 448,00 zł brutto, czyli 259, 20 zł netto oraz 362,88 zł netto. Nie można podzielić twierdzeń pozwanej, że powód nie nabył prawa do dywidendy z zysku za 2015r., albowiem w dniu 11 stycznia 2016r. zbył akcje zaś prawo do tego świadczenia przysługiwało tylko tym osobom, które legitymowały się statusem akcjonariusza na dzień 5 lipca 2016r. Umowa z 11 stycznia 2016r. dotyczyła tylko tych akcji, które zostały przyznane powodowi przy uwzględnieniu jego stażu pracy w pozwanej spółce do dnia 12 lutego 2006r. oraz tych, które nabył w drodze dziedziczenia. Umowa ta nie dotyczyła akcji wynikających z zaliczenia powoda do właściwej grupy uprawnionych pracowników; zbycie części akcji nie skutkowało zatem utratą statusu akcjonariusza skoro powodowi na dzień 5 lipca 2016r., nadal przysługiwało prawo do 160 akcji. Powód mógł zatem skutecznie domagać się wypłaty dywidendy za 2014 i 2015r. obliczonej od tej liczby akcji, albowiem zniżenie wysokości dywidendy spowodowane utratą możliwości nieodpłatnego nabycia akcji w ilości uzależnionej od okresu zatrudnienia wskutek rozwiązania stosunku pracy w następstwie wypadku przy pracy stanowi utraconą korzyść podlegającą naprawieniu w ramach pobieranej renty wyrównawczej przez jej jednorazowe podwyższenie. Nie można zaś przyjąć, że powód utracił status akcjonariusza w związku ze zbyciem akcji, które faktycznie zostały mu przyznane skoro umowa nie dotyczyła akcji wynikających z jego zaliczenia do właściwej grupy pracowników. Spór między stronami odnośnie wysokości świadczenia dotyczył natomiast wysokości nagrody jubileuszowej za 25 lat pracy, albowiem strona powodowa jako podstawę wyliczenia wysokości tego świadczenia przyjmowała zarobki pracownika L. G. natomiast strona pozwana zarobki pracownika M. U.. Zaznaczyć należy, że w tego typu sprawach podstawę obliczenia wysokości świadczeń stanowią zarobki tego pracownika, który zajmuje stanowisko odpowiadające stanowisku pracy tego pracownika, który domaga się świadczenia lub stanowisko najbardziej do niego zbliżone w razie braku owego stanowiska pracy. Strona pozwana nie wykazała przyczyn dla których jako właściwy punkt odniesienia wskazuje zarobki M. U., albowiem

podniesione argumenty - w ocenie Sądu - nie zasługują na podzielenie. Nie można bowiem zgodzić się z twierdzeniem strony pozwanej, że tego rodzaju rozwiązanie uzasadnia okoliczność, iż stanowisko pracy powoda tj. kierownika Oddziału Eksploatacji Bocznic zostało zlikwidowane w związku ze zmianami organizacyjnymi w pozwanej Spółce polegającymi na likwidacji Zakładu Usług (...) i utworzenia Centrum Usług (...). Zadania tych dwóch jednostek organizacyjnych nie uległy zasadniczej zmianie, co przyznał pełnomocnik pozwanej zaś analiza zakresu obowiązków L. G. przewidziana dla stanowiska zastępcy kierownika Centrum Usług (...) - kierownika D. Eksploatacji Bocznic prowadzi do wniosku, że obowiązki na tym stanowisku pracy, w swej istocie są identyczne z tymi jakie były przewidziane dla stanowiska pracy powoda. Do obowiązków na tym stanowisku pracy - jak wynika z zakresu czynności - należy przecież: organizowania pracy w podległych komórkach w zakresie wynikających z ich podstawowych zadań na poziomie nowoczesnej techniki tj. spedycja produkowanych towarów, utrzymanie taboru kolejowego, bocznice kolejowych, sprzętów, urządzeń i obiektów wchodzących w skład Centrum Usług (...), bezpośrednie nadzorowanie czynności związanych z utrzymaniem taboru trakcyjnego, prowadzenie racjonalnej gospodarki energetycznej i materiałowej oraz optymalne wykorzystanie posiadanego potencjału technicznego i kadrowego, zabezpieczenie prawidłowego przygotowania i prowadzenia technologii naprawczo - remontowo oraz usługowej, zabezpieczenia mienia i porządku na terenie podległej komórki, bezpośrednie nadzorowanie czynności spedycyjnych i celnych, zapewnienie wykonywania zaleceń i zarządzeń wydanych przez organa nadzoru nad warunkami pracy, współpraca z (...), (...), (...), przewoźnikami kolejowymi, Urzędem Transportu Kolejowego, Transportowym Dozorem Technicznym i Polskim Rejestrem Statków, kontrola merytoryczna faktur co do zgodności z zamówieniem, umową lub zleceniem wykonania robót i usług, protokołem odbioru robót, rozliczeniem powierzonych materiałów, zakupem materiałów oraz zgodnością ze stanem faktycznym, pełnienie obowiązków zastępcy kierownika Centrum Usług (...) - kierownika D. Eksploatacji Bocznic oraz zabezpieczenie prawidłowego przygotowania i prowadzenia obsługi bocznice kolejowych w zakresie przewozów stacyjnych. Samo tylko porównanie zakresów obowiązków przewidzianych dla stanowiska pracy powoda oraz zakresu obowiązków przewidzianych dla aktualnego stanowiska pracy L. G. prowadzi do wniosku, że jedyną zmianą jaka zaistniała jest zmiana nazwy tego stanowiska pracy. Przyjęcie takiego wniosku uzasadnia dodatkowo treść zeznań powoda, albowiem z jego relacji wynika, że istotą jego obowiązków stanowiła dbałość o należyty stan infrastruktury kolejowej oraz taboru kolejowego; powód odpowiadał również za spedycję towarów, albowiem do jego obowiązków należało podstawienie wagonów, załadowanie towarów, sporządzenie odpowiedniej dokumentacji oraz rozładunek towarów. Te obowiązki, które były zatem związane ze stanowiskiem pracy powoda w niczym nie różnią się od obowiązków związanych z aktualnym stanowiskiem pracy zajmowanym przez L. G. i nie można racjonalnie przyjąć, aby było inaczej, skoro zadania poprzednie i aktualnie istniejącej komórki organizacyjnej nie uległy zmianie. Nie można zatem jako podstawy wyliczenia nagrody jubileuszowej przysługującej powodowi przyjąć zarobków innego pracownika zatrudnionego na innym stanowisku pracy skoro nadal istnieje stanowisko pracy tożsame ze stanowiskiem pracy zajmowanym przez powoda bezpośrednio przed wypadkiem. Nie można również przyjąć, aby stanowisko pracy zajmowane przez M. U. wykazywało jakiekolwiek podobieństwa do stanowiska pracy zajmowanego przez powoda i strona pozwana nie starała się nawet aby owo podobieństwo wykazać. Przyznać należy, że szczegółowy zakres czynności tego pracownika jak i L. G. oraz powoda zostały sformułowane dość podobnie, albowiem i do zakresu obowiązków M. U. należy m.in. dbałość o obsługę, bieżące utrzymanie, naprawy i remonty kapitalne taboru kolejowego, sprzętu, urządzeń i obiektów działu niemniej jednak nie są to obowiązki zbliżone w swej istocie obowiązków powoda skoro nie należy do nich organizacja spedycji, nadzorowanie czynności spedycyjnych czy celnych czy dbałość o należyty stan infrastruktury kolejowej. Obowiązki na stanowisku pracy zajmowanym przez powoda były znacznie szersze i nie można przyjąć, aby te stanowiska były do siebie podobne skoro oba istniały w strukturze pozwanej Spółki w tym samym czasie. Skoro zaś pozwana nie zdecydowała się na likwidację któregośkolwiek z nich w toku procesów reorganizacyjnych to oznacza, że sama dostrzega ich odrębność i różnice między nimi. Na brak podobieństwa między tymi stanowiskami wskazuje również zróżnicowanie wysokości wynagrodzeń przysługujących tym pracownikom, albowiem wynagrodzenie brutto L. G. na listopad 2016r. wynosiło 9 977,40 zł zaś M. U. 6 420,00 zł. Skoro zaś sama pozwana Spółka różnicuje i to w istotnym zakresie wysokość wynagrodzeń tych pracowników, to w prostej linii prowadzi do wniosku, że nie są to stanowiska tożsame, lecz stanowiska o odmiennym zakresie i rozmiarze obowiązków oraz odpowiedzialności. Przyjęcie takiego wniosku uzasadnia nadto treść art. 78§1 k.p. zgodnie z którym wynagrodzenie za pracę powinno być tak ustalone, aby odpowiadało w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganym przy jej wykonywaniu, a także uwzględniało ilość i jakość świadczonej pracy. Nie można

zatem - w ocenie Sądu - jako podstawy ustalenia wysokości nagrody jubileuszowej powoda przyjąć wynagrodzenia M. U., albowiem stanowisko pracy tego pracownika nie jest nawet podobne do stanowiska pracy zajmowanego przez powoda przed wypadkiem. Ta okoliczność, że pozwana nie korzysta z pracy powoda nie uzasadnia przyjęcia innej podstawy ustalenia wysokości jego nagrody jubileuszowej, albowiem zważyć należy, że obciążenia finansowe pozwanej są konsekwencją wypadku przy pracy, za który pozwana jako pracodawca nadal ponosi odpowiedzialność. Pozwana nie wykazała również, aby po stronie powoda zaistniała zmiana stosunków uzasadniająca obniżenie owych świadczeń, albowiem nie wskazała na żadne takie okoliczności. Zasygnalizować zaś należy, że na wysokość świadczeń dochodzonych przez powoda niniejszym pozwem nie ma znaczenia kwestia wykorzystania przez niego możliwości zarobkowych. Nabycie prawa do tych świadczeń jest związane albo z upływem okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej albo legitymowaniem się określonym stażem pracy na dzień nabycia prawa do akcji. Na wysokość tych świadczeń - z uwagi na ukształtowanie przesłanek do ich nabycia - nie ma znaczenia wysokość dochodów uzyskiwanych przez powoda przy wykorzystaniu jego możliwości zarobkowych. Normalnym następstwem utraty przez powoda zdolności do pracy na stanowisku pracy zajmowanym przed wypadkiem była niemożność dalszego zatrudnienia w pozwanym zakładzie pracy i utrata prawa do nagród jubileuszowych tudzież prawa do nabycia większego pakietu akcji pracowniczych, a zatem utrata realnych korzyści, które powód osiągnąłby, gdyby nie została wyrządzona mu szkoda. W tej sytuacji nie chodzi zatem o wyrównanie różnicy między wynagrodzeniem za pracę jakie osiągnąłby powód przy kontynuowaniu zatrudnienia a aktualnymi dochodami z uwzględnieniem jego możliwości zarobkowych, lecz wyrównanie utraconych korzyści, a zatem wszystkiego tego, czego powód nie uzyskał z tej racji, że utracił zdolność zarobkowania na danym konkretnym stanowisku pracy zajmowanym przed wypadkiem. W ocenie Sądu kwestia wykorzystania przez powoda pozostałych możliwości zarobkowych nie ma zatem znaczenia przy tego typu świadczeniach jak dochodzone w niniejszej sprawie; zaś dodatkowo podnieść należy, że strona pozwana nawet nie powoływała się na tego rodzaju okoliczność jako uzasadniającą obniżenie wysokości świadczenia z tytułu nagrody jubileuszowej. Podkreślić natomiast należy, że zgodnie z normą art. 444 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p., podstawą określenia wysokości renty uzupełniającej, przysługującej poszkodowanemu pracownikowi, powinny być przeciętne zarobki, jakie pracownik ten pobierałby w przyszłości, gdyby nie doznał ograniczenia w zdolności do zarobkowania. Należy się przy tym opierać na przeciętnych zarobkach, jakie w okresach, za które przypadać ma wymieniona renta, osiągają lub z dużym prawdopodobieństwem będą osiągać zatrudnieni nadal pracownicy o tych samych kwalifikacjach, stażu pracy i to na takich stanowiskach, na których byłby zatrudniony pracownik, gdyby nie został wyłączony z procesu pracy w następstwie wypadku przy pracy. (OSA w K. z dnia 14 października 2016 r., III APa 22/16, (...) Lex)

W tym zaś stanie rzeczy i mając na względzie powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda S. B. kwotę 18 303,82 zł tytułem podwyższenia rat renty wyrównawczej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia liczonymi od dnia 22 marca 2017r. do dnia zapłaty, o czym orzekł w pkt. I sentencji wyroku na podstawie art. 907§2 k.c. w zw. z art. 481§1 i §2 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

Natomiast w pkt. II sentencji wyroku Sąd oddalił dalej idące powództwo przeciwko pozwanemu Grupie Azoty Kopalnie i Zakłady (...) S.A. w G., co było konsekwencją tego, że powód żądał zasądzenia podwyższenia raty renty wyrównawczej o równowartość 160 akcji oraz dywidendy za 2014 i 2015 roku w kwotach brutto. Podkreślić zaś należy, że rentę odszkodowawczą (regulowaną przepisami kodeksu cywilnego) wylicza się w wartościach netto (bez uwzględnienia tej części potencjalnych dochodów, którą należałoby potraktować jako zaliczkę na podatek dochodowy oraz składkę na ubezpieczenia społeczne, ponieważ odszkodowanie cywilne nie jest przychodem podlegającym opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych ani oskładkowaniu składkami na ubezpieczenia społeczne). Renta o charakterze odszkodowawczym nie jest przychodem ze stosunku pracy. (OSA w P. z dnia 23 stycznia 2014 r., III APa 27/13, (...) Lex)

Z kolei w pkt. III wyroku Sąd oddalił w całości powództwo przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Finansów i (...) z uwagi na brak legitymacji procesowej biernej po stronie tego podmiotu, albowiem adresatem roszczeń uzupełniających z tytułu wypadku przy pracy dochodzonych na podstawie przepisów kodeksu cywilnego jest wyłącznie pracodawca.

Natomiast w pkt. IV wyroku Sąd zasądził od pozwanego rzecz powoda S. B. kwotę 2 430,00 zł tytułem kosztów procesu, o czym orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z §9 ust.1 pkt. 2 w zw. z §2 pkt.5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) Powód dochodził roszczenia w łącznej wysokości 20 307,00 zł natomiast na jego rzecz zasądzono kwotę 18 303,82 zł, co oznacza, że wygrał sprawę w 90% zaś wysokość należnych mu kosztów procesu przy zastosowaniu mechanizmu z art. 102 k.p.c. zamyka się w kwocie 2 430,00 zł

Z kolei w pkt. V wyroku Sąd nie obciążył powoda kosztami procesu od oddalonego powództwa przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi (...) i Finansów w W., o czym orzekł na podstawie art. 102 k.p.c.

Natomiast w pkt. VI wyroku Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego Grupa Azoty Kopalnie i Zakłady (...) S.A. w G. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Sandomierzu kwotę 916,00 zł tytułem opłaty od pozwu od uwzględnionej części powództwa, o czym orzekł, o czym orzekł na podstawie art. 98§1 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz.U.2016. 623 z późn. zm.)

Sędzia:

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom pozwanych na adresy jak z wniosku.
2. odnotować w kontrolce uzasadnień sędziego.